

REPUBLIKA E KOSOVËS - REPUBLIKA KOSOVO - REPUBLIC OF KOSOVO
GJYKATA KUSHTETUESE
USTAVNI SUD
CONSTITUTIONAL COURT

Priština, dana 27. maja 2024
Ref. br: RK 2431/24

REŠENJE O NEPRIHVATLJIVOSTI

u

slučaju br. KI51/23

Podnosilac

Elmi Simnica

**Ocena ustavnosti presude AC. br. 406/2021 od 23. septembra 2022. godine
Apelacionog suda**

USTAVNI SUD REPUBLIKE KOSOVO

U sastavu:

Gresa Caka-Nimani, predsednica
Bajram Ljatifi, zamenik predsednice
Selvete Gërxhaliu-Krasniqi, sutkinja
Safet Hoxha, sudija
Radomir Laban, sudija
Remzije Istrefi-Peci, sutkinja
Nexhmi Rexhepi, sudija
Enver Peci, sudija
Jeton Bytyqi, Sudija

Podnosilac zahteva

1. Zahtev je podneo Elmi Simnica iz sela Veliki Belaćevac, opština Kosovo Polje (u daljem tekstu: podnosilac zahteva), koga zastupa Jeton Osmani, advokat iz Prištine.

Osporena odluka

2. Podnosilac zahteva osporava ustavnost presude AC. br. 406/2021 od 23. septembra 2022. godine Apelacionog suda.
3. Osporena presuda je dostavljena podnosiocu zahteva 25. oktobra 2022. godine.

Predmetna stvar

4. Predmetna stvar zahteva je ocena ustavnosti osporene presude Apelacionog suda, kojom podnosilac zahteva navodi povredu prava zagarantovana članom 3. [Jednakost pred zakonom], članom 24. [Jednakost pred zakonom], članom 31. [Pravo na pravično i nepristrasno suđenje], članom 32. [Pravo na pravno sredstvo] u vezi sa članom 54. [Sudska zaštita prava] i članom 102. [Opšta načela sudskog sistema] Ustava Republike Kosovo (u daljem tekstu: Ustav), i članovima 6. (Pravo na pravično suđenje) i 13. (Pravo na delotvorni pravni lek) Evropske konvencije o ljudskim pravima (u daljem tekstu: EKLJP).

Pravni osnov

5. Zahtev je zasnovan na stavovima 1 i 7, člana 113. [Jurisdikcija i ovlašćene strane] Ustava, članovima 22. [Procesuiranje podnesaka] i 47. [Individualni zahtevi] Zakona br. 03/L-121 o Ustavnom sudu Republike Kosovo (u daljem tekstu: Zakon) i pravilu 25 (Podnošenje zahteva i odgovora) Poslovnika o radu Ustavnog suda Republike Kosovo (u daljem tekstu: Poslovnik).
6. Dana 7. jula 2023. godine, Poslovnik o radu Ustavnog suda Republike Kosovo br. 01/2023 je objavljen u Službenom listu Republike Kosovo i stupio na snagu 15 (petnaest) dana nakon njegovog objavljivanja. Shodno tome, prilikom razmatranja zahteva, Ustavni sud Republike Kosovo (u daljem tekstu: Sud) se poziva na odredbe gore navedenog Poslovnika koji je ukinuo Poslovnik o radu Suda br. 01/2018. S tim u vezi, shodno pravilu 78. (Prelazne odredbe) Poslovnika o radu br. 01/2023, izuzetno će pojedine odredbe Poslovnika o radu br. 01/2018, nastaviti da se primenjuju na predmete koji su registrovani u Sudu pre njegovog stavljanja van snage, samo ukoliko su i u meri u kojoj su povoljnije za strane.

Postupak pred Ustavnim sudom

7. Dana 23. februara 2023. godine, podnosilac je podneo zahtev u jednoj od filijala Pošte Kosova, koji je u Sud stigao i registrovan 27. februara 2023. godine.
8. Dana 2. marta 2023. godine, Sud je o registraciji zahteva obavestio podnosioca zahteva.
9. Dana 2. marta 2023. godine, Sud je tražio od Osnovnog suda u Prištini da podnese kao dokaz povratnicu koja dokazuje datum dostavljanja osporene presude podnosiocu zahteva. Istog datuma, kopija zahteva je u skladu sa Zakonom dostavljena Apelacionom sudu u svojstvu suprotne strane.
10. Dana 3. marta 2023. godine, Osnovni sud u Prištini je obavestio Sud da je podnosiocu zahteva osporena presuda dostavljena 25. oktobra 2023. godine.
11. Dana 7. marta 2023. godine, predsednica Suda je odlukom GJR.KI51/23 imenovala sudiju Remzie Istrefi-Peci za sudiju izvestioca i odlukom KSh.KI51/23 imenovala članove Veća za razmatranje, u sastavu sudija: Gresa Caka Nimani (predsedavajuća), Radomir Laban i Nexhmi Rexhepi (članovi).

12. Dana 11. marta 2024. godine, Sudija Jeton Bytyqi je položio zakletvu pred predsednicom Republike Kosovo, čime je započeo njegov mandat u Sudu.
13. Dana 29. aprila 2024. godine, Veće za razmatranje je razmotrilo izveštaj sudije izvestioca i jednoglasno iznelo preporuku Sudu da proglasi zahtev neprihvatljivim, kao očigledno neosnovan.

Pregled činjenica slučaja

14. Podnosilac zahteva je bio zaposlen u Energetskoj korporaciji Kosova (u daljem tekstu: EKK) 1973. godine i radio je u istoj do navršanih godina za penzionisanje, odnosno do 5. juna 2019. godine.
15. Dana 18. juna 2018. godine, podnosilac je podneo zahtev EKK-u za priznavanje jubilarne nagrade, odnosno isplate 3 (tri) jubilarne plate u ukupnom iznosu od 2034.00 (dve hiljade trideset četiri) evra.
16. Dana 22. juna 2018. godine, EKK je obaveštenjem [br. 4781] obavestio podnosioca da je njegov zahtev za isplatu 3 (tri) jubilarne plate odbijen, sa sledećim obrazloženjem: *„Pravo na jubilarnu nagradu nije definisano zakonom, ovo pravo je predviđeno Opštim kolektivnim ugovorom i našim Zakonikom o radu, ali ne kao imperativ prava. Takođe vas obaveštavamo da je Privredna komora Kosova, kao potpisnica Sporazuma, podnela zahtev za produženje primene br. prot. 783 od 12.12.2014. godine i od 15.09.2017. godine br. prot. 392 je povučena iz Opšteg kolektivnog ugovora 3 meseca pre njegovog isteka. Svejedno, vaš zahtev je zastareo”*.
17. Dana 28. juna 2018. godine, podnosilac je podneo tužbeni zahtev Osnovnom sudu u Prištini protiv obaveštenja [br. 4781] o odbijanju zahteva za isplatu 3 (tri) jubilarne plate. Podnosilac je tužbenim zahtevom tražio (i) da se obaveže tužena (EKK) da mu isplati ukupan iznos od 2034.00 (dve hiljade trideset četiri) evra na ime 3 (tri) jubilarne plate i razliku u plati u iznosu od 397,32 (trista devedeset sedam tačka trideset dva) evra.
18. Dana 16. decembra 2019. godine, EKK je podneo odgovor na tužbeni zahtev i istakao: *“Tužena u celosti osporava, kao neosnovan, tužbeni zahtev tužioca iz razloga što je Opštim kolektivnim ugovorom Kosova predviđeno da zaposleni imaju pravo na jubilarnu nagradu u slučaju navršanih 10-20-30 godina neprekidnog radnog staža za vreme trajanja OKUK-a, tačnije u periodu od 01.01.2015. godine do 31.12.2017. godine, što znači da tužilac nije ispunjavao ovaj kriterijum. Tužilac je godine radnog staža stekao u vreme kada ovo pravo nije postojalo, ali i da je ovo pravo postojalo u to vreme, uzimajući u obzir vreme podnošenja tužbe 2018. godine, proizilazi da je prošlo više od 3 godine, šta znači da je tužba tužioca podneta nakon svakog zakonskog roka predviđenog odredbama člana 376. i 357. ZOO-a Kosova i člana 87. Zakona o radu br. 03/L-212”*.
19. Dana 23. novembra 2020. godine, Osnovni sud u Prištini je presudom [C. br. 2041/18], (i) usvojio tužbeni zahtev podnosioca, (ii) obavezao tuženu EKK da isplati podnosiocu zahteva iznos od 2034,00 (dve hiljade trideset četiri) evra, sa zakonskom kamatom od 8% (osam odsto), uključujući troškove postupka, i (iii) odbio njegov tužbeni zahtev, kao neosnovan, u delu koji se odnosio na isplatu iznosa od 397,32 (trista devedeset sedam tačka trideset dva) evra.
20. Osnovni sud je, između ostalog, obrazložio: *“Iz izvedenih dokaza i izjava parničara proizilazi da nije sporno da je tuženi bio zaposlen kod tužene i to **više od 39 godine**, a nije ni sporno da je takav zahtev predviđen odredbama Opšteg kolektivnog*

ugovora Kosova, koji je potpisan 18.06.2014. godine, na snazi od 01.01.2015. godine. Sud je ocenio kao neosnovane navode zastupnika tužene da je zastarelo pravo na zahtev za tri jubilarne plate, jer smatra da u vreme kada je tužilac otišao u penziju, Kolektivni ugovor nije bio na snazi, jer je tužena odlukom svog Odbora br. 8261 od 23.08.2019. godine, nastavila priznavanje isplata jubilarnih plata. Sud je utvrdio da je Opšti kolektivni ugovor Kosova, koji je stupio na snagu od 01.01.2015. godine, u svom članu 52 propisivao pravo na jubilarnu nagradu, kao i da je bio na snazi u vreme kada je tužilac ispunio kriterijum za naknadu jubilarnih plata, zatim je sama tužena odlukom br. 8261 od 23.08.2019. godine, st. 1, nastavila priznavanje prava na jubilarnu nagradu svim zaposlenima koji su ispunili uslov do 31.12.2019. godine, znači, koji su navršili radni staž od 10, 20 ili 30 godina od 01.01.2015. godine i dalje. Na osnovu godina radnog staža tužioca kod tužene, sud je utvrdio da je tužbeni zahtev tužioca osnovan u skladu sa odredbama člana 52 st. 1, st. 2 i st. 3 Opšteg kolektivnog ugovora Kosova, gde je prema ovim odredbama tužiocu za 30 godina radnog staža pripada jubilarna nagrada u iznosu od 3 - tri njegove mesečne plate, zasnivajući se na ugovoru o radu tužioca gde se potvrđuje da je njegova bruto plata iznosila 678.00 €, dakle, jubilarna nagrada dostiže iznos od 2.034.00 €”.

21. Neutvrđenog datuma, EKK je uložio žalbu Apelacionom sudu protiv presude [C. br. 2041/18] od 23. novembra 2020. godine Osnovnog suda u Prištini zbog povrede odredaba parničnog postupka, pogrešno utvrđenog činjeničnog stanja i pogrešne primene materijalnog prava, sa predlogom da se tužbeni zahtev odbije u celosti.
22. Podnosilac zahteva je protiv žalbe EKK-a podneo odgovor na žalbu Apelacionom sudu, kojim je tražio da se žalba EKK-a odbije u celosti, kao neosnovana.
23. Dana 23. septembra 2022. godine, Apelacioni sud je presudom Ac. br. 406/21 usvojio žalbu EKK-a i preinačio presudu [C. br. 2041/18] od 23. novembra 2020. godine Osnovnog suda u Prištini, odbijajući tako u celosti tužbeni zahtev podnosioca zahteva. U obrazloženju svoje presude, Apelacioni sud je, između ostalog, istakao: “*Veće ocenjuje da u ovom slučaju zahtev tužioca nije u skladu sa odredbama Opšteg kolektivnog ugovora, jer je isti stupio na snagu 01.01.2015. godine i da je isti bio na snazi do 31.12.2017. godine, stoga, pošto je isti prestao da se sprovodi od ovog datuma (31.12.2017. godine) nakon njegovog otkazivanja od strane socijalnog partnera poslodavca Privredne komore), isti ne može da se primeni u slučaju tužioca. Takođe, što se tiče odluke tužene br. 8261 od 23.08.2019. godine o nastavku odredaba OKUK-a za priznavanje jubilarnih isplata za zaposlene koji su navršili jubilarne godine do 31.12.2019. godine, u konkretnom slučaju ista ne važi i ne može da se primeni, jer tužilac ima 39 godina radnog staža, jubilarne godine je isti postigao 2010. godine, pravo na podnošenje zahteva tužioca u ovom slučaju je počelo od datuma stupanja na snagu OKUK-a, tj. 01.01.2015. godine, a konačni rok za podnošenje zahteva je bio 31.12.2017. godine”.*

Navodi podnosioca zahteva

24. Podnosilac zahteva navodi da su mu osporenim presudom Apelacionog suda povređena prava zagarantovana članom 3. [Jednakost pred zakonom], članom 24. [Jednakost pred zakonom], članom 31. [Pravo na pravično i nepristrasno suđenje], članom 32. [Pravo na pravno sredstvo] u vezi sa članom 54. [Sudska zaštita prava] i članom 102. [Opšta načela sudskog sistema] Ustava, kao i stavom 1, člana 6. (Pravo na pravično suđenje) i članom 13. (Pravo na delotvorni pravni lek) EKLJP-a.
25. Podnosilac zahteva navodi da je Apelacioni sud pogrešno utvrdio činjenično stanje i pogrešno primenio materijalno pravo, jer nije ocenio činjenicu da je tužena internim aktima regulisala pitanje jubilarnih plata, odnosno odlukom [br. 2244] od 10. aprila

2019. godine i njenu dopunu odlukom [br. 8261] od 23. avgusta 2019. godine, dodajući da je ovim aktima tužena svim zaposlenima priznala pravo na tri jubilarne plate. Pored toga, podnosilac zahteva navodi da je tužena priznavanje tog prava propisala i Zakonom o radu, pa je i u ovom smislu, prema njemu, osnovan tužbeni zahtev koji je podnet sudu u zakonskim rokovima.

26. Podnosilac zahteva dalje ističe: „*Dok je tužbu za isplatu jubilarnih plata podneo nakon navršenih 30 godina radnog staža i nakon vremena predviđenog članom 52. stav 3. Opšteg kolektivnog sporazuma Kosova (u daljem tekstu: OKSK) za dobrovoljno ispunjenje od strane poslodavca, i istu je zasnovao na članu 52. stav 1.3 OKSK-a-a i na članu 5304 Kodeksa o radu EKK-a. a.d. Ista je zasnovana i na odluku 2244 od 10.04.2019. godine i njegove dopune sa br. 8261 od 23.08.2019.godine, kako smo objasnili u tužbi pošto je isti navršio 40. godina pre penzionisanja.*“
27. Podnosilac zahteva dalje naglašava da je Apelacioni sud prilikom donošenja odluke postupio u suprotnosti sa zakonskim odredbama, te je kao rezultat toga ova radnja rezultirala odbijanjem njegovog tužbenog zahteva, a samim tim i nemogućnošću dobijanja meritornog odgovora na njegov slučaj od strane predmetnog suda. S tim u vezi, podnosilac zahteva navodi da mu je povređeno pravo na pravično i nepristrasno suđenje, zagarantovano članom 31. Ustava u vezi sa stavom 1, člana 6. EKLJP-a.
28. Pored toga, podnosilac zahteva takođe iznosi navode o nedoslednosti sudske prakse, tvrdeći da je o istim stvarima, Apelacioni sud doneo drugačije odluke. U tom smislu, podnosilac zahteva ističe: *“I Vrhovni sud i Apelacioni sud su više puta odlučivali o sličnim slučajevima kao što je slučaj tužioca, u potpunosti usvajajući tužbe tužilaca podnete upravo protiv tužene EKK-a. a.d., kao na primer u slučaju sa brojem CML br. 7/2020 od 15.04.2021. godine, Rev. br. 90/2020 od 04.05.2020. godine, Ac. br. 4367119 od 17.07.2020. godine, Ac. br. 2016/2020 od 24.06.2020. godine, ali postoje i stotine takvih presuda u kojima je Apelacioni sud već priznao ova prava pod istim uslovima kao što su uslovi tužioca”*. Pored toga, podnosilac zahteva navodi da su redovni sudovi za slične slučajeve stvorili različite stavove i time stvorili pravnu nesigurnost, tvrdeći da je isti u ovom slučaju u nejednakom položaju pred zakonom u smislu člana 24. Ustava.
29. Kao rezultat gore navedenog, podnosilac zahteva navodi da mu je onemogućeno da mu se predmet razmatra u meritumu, što je dovelo do nemogućnosti efikasne sudske zaštite prava zagarantovanih članom 54. Ustava. Pored toga, podnosilac zahteva smatra da su i redovni sudovi postupili u suprotnosti sa članom 102. Ustava, tako što nisu postupili na osnovu važećeg zakona, kako to nalaže Ustav.

Relevantne odredbe

USTAV REPUBLIKE KOSOVO

Član 3

[Jednakost pred zakonom]

[...]

2. Sprovođenje javne vlasti u Republici Kosovo se zasniva na načelu jednakosti svih građana pred zakonom i poštovanju međunarodno priznatih prava i osnovnih sloboda, kao i zaštiti prava i učešća svih zajednica i njihovih pripadnika.

Član 24

[Jednakost pred zakonom]

1. Pred zakonom su svi jednaki. Svako ima pravo na jednaku zakonsku zaštitu, bez diskriminacije.

2. Niko se ne sme diskriminisati na osnovu rase, boje, pola, jezika, veroispovesti, političkog ili nekog drugog uverenja, nacionalnog ili društvenog porekla, veze sa nekom zajednicom, imovine, ekonomskog ili socijalnog stanja, seksualnog opredeljenja, rođenja, ograničene sposobnosti ili nekog drugog ličnog statusa.

3. Načelo jednakosti pred zakonom ne sprečava sprovođenje i usvajanje privremenih mera, neophodnih za zaštitu i napredak prava pojedinaca i grupa koje nisu jednake. Takve mere se mogu sprovesti samo do ostvarenja cilja radi kojeg su uspostavljene.

Član 31

[Pravo na pravično i nepristrasno suđenje]

1. Svakom se garantuje jednaka zaštita prava pred sudom, ostalim državnim organima i nosiocima javnih.

2. Svako ima pravo na javno, nepristrasno i pravično razmatranje odluka o pravima i obavezama ili za bilo koje krivično gonjenje koje je pokrenuto protiv njega/nje, u razumnom roku, od strane nezavisnog i nepristrasnog, zakonom ustanovljenog, suda.

[...]

Član 32

[Pravo na pravno sredstvo]

Svako lice ima pravo da koristi pravna sredstva na sudske i administrativne odluke, koje uskraćuju njena/njegova prava ili interese, na zakonom propisan način.

Član 54

[Sudska zaštita prava]

Svako ima pravo na sudsku zaštitu u slučaju kršenja ili uskraćivanja nekog prava koje je garantovano ovim Ustavom, kao i pravo na efikasne pravne mere ukoliko se utvrdi da je pravo prekršeno.

Član 102

[Opšta načela sudskog sistema]

[...]

3. Sudovi sude na osnovu Ustava i zakona.

[...]

EVROPSKA KONVENCIJA O LJUDSKIM PRAVIMA

Član 6

(Pravo na pravično suđenje)

1. "Prilikom utvrđivanja građanskih prava i obaveza ili osnovanosti bilo kakve krivične optužbe protiv njega, svako ima pravo na pravično suđenje i javnu raspravu u razumnom roku pred nezavisnim i nepristrasnim, zakonom ustanovljenim sudom".

[...]

Član 13

(Pravo na delotvorni pravni lek)

Svako čija su prava i slobode, priznata ovom konvencijom, narušena ima pravo na pravni lijek pred nacionalnim vlastima, čak i onda kada su povredu ovih prava i sloboda učinila lica u vršenju svoje službene dužnosti.

ZAKON O RADU BR. 03/L-212

Član 87
[Rok zastarevanja]

Svi zahtevi iz radnog odnosa zastarevaju u okviru roka od tri (3) godine od dana podnošenja zahteva..

OPŠTI KOLEKTIVNI UGOVOR KOSOVA

Član 3
Primena i učešće

Odredbe OKUK-a se primenjuju na čitavoj teritoriji Republike Kosovo.

Član 52.
Jubilarnе nagrade

- 1. Zaposleni ima pravo na jubilarnu nagradu i to za:*
  - 1.1. za 10 godina neprekidnog radnog iskustva kod zadnjeg poslodavca, u iznosu od jedne njegove mesečne plate;*
  - 1.2. za 20 godina neprekidnog radnog iskustva kod zadnjeg poslodavca, u iznosu od dve njegove mesečne plate;*
  - 1.3. za 30 godina neprekidnog radnog iskustva kod zadnjeg poslodavca, u iznosu od tri njegove mesečne plate.*
- 2. Poslednji poslodavac je taj koji plaća jubilarne poklone.*
- 3. Jubilarni poklon se plaća u roku od mesec dana, nakon ispunjivanja uslova iz ovog stava.*

Član 53
Nadoknada u slučaju penzionisanja

Zaposleni u trenutku penzionisanja uživa pravo na prateću isplatu u visini od tri (3) mesečnih plata koje je dobio u tri (3) zadnja meseca.

Odluka br. 8261 EKK-a od 23. avgusta 2019. godine

Odluka

I. Nastavlja se priznavanje obaveze isplate jubilarnih plata za sve zaposlene koji su ispunili uslov do 31.12.2019. godine, odnosno koji su navršili 10, 20 ili 30 godina radnog staža, od 01.01.2015. godine pa nadalje.

[...]

III. Zaposleni koji su navršili 40 godina radnog staža uživaju isto pravo kao i radnici koji su navršili 30 godina radnog staža.

Prihvatljivost zahteva

30. Sud prvo ocenjuje da li je podnosilac zahteva ispunio uslove prihvatljivosti koji su utvrđeni Ustavom, propisani Zakonom i dalje predviđeni Poslovníkom.
31. U tom smislu, Sud se poziva na stavove 1. i 7. člana 113. [Jurisdikcija i ovlašćene strane] Ustava u vezi sa stavom 4, člana 21. [Opšta načela] Ustava, koji propisuju:

Član 113
[Jurisdikcija i ovlašćene strane]

“1. Ustavni sud odlučuje samo u slučajevima koje su ovlašćene strane podnele sudu na zakonit način.

[...]

7. Pojedinci mogu da pokrenu postupak ako su njihova prava i slobode koje im garantuje ovaj Ustav prekršena od strane javnih organa, ali samo kada su iscrpeli sva ostala pravna sredstva, regulisanim zakonom”.
[...]

32. Sud takođe dalje razmatra da li je podnosilac zahteva ispunio uslove prihvatljivosti, kao što su propisani u Zakonu, odnosno u članovima 47., 48. i 49. Zakona, koji propisuju:

Član 47
[Individualni zahtevi]

*“1. Svaka osoba ima pravo da od Ustavnog suda zatraži pravnu zaštitu ukoliko smatra da njena Ustavom zagarantovana prava i slobode krši neki javni organ.
2. Osoba može da podnese pomenuti podnesak samo nakon što su iscrpljena sva ostala zakonom određena pravna sredstva”.*

Član 48
[Tačnost podneska]

„Podnosilac podneska je dužan da jasno naglasi to koja prava i slobode sumu povređena i koji je konkretan akt javnog organa koji podnosilac želi da ospori”.

Član 49
[Rokovi]

„Podnesak se podnosi u roku od 4 meseci. Rok počinje od dana kada je podnosilac primio sudsku odluku. U svim ostalim slučajevima, rok počinje na dan javnog objavljivanja odluke ili akta ...”.

33. Što se tiče ispunjenja gore navedenih uslova, Sud ocenjuje da je podnosilac zahteva: legitimisan kao ovlašćena strana, u smislu stava 7, člana 113. Ustava; isti osporava ustavnost presude AC. br. 406/2021 od 23. septembra 2022. godine Apelacionog suda, nakon što je iscrpeo sva pravna sredstva na raspolaganju, u smislu stava 7, člana 113. Ustava i stava 2, člana 47. Zakona; jasno je naglasio prava zagarantovana Ustavom, za koja navodi da su mu povređena aktima javnih organa, kao što je propisano članom 48. Zakona; i podneo je zahtev u zakonskom roku od 4 (četiri) meseca kao što je propisano članom 49. Zakona.
34. Međutim, pored gore navedenih uslova, Sud razmatra da li je zahtev ispunio uslove prihvatljivosti propisane u pravilu 34 [Kriterijumi prihvatljivosti], odnosno u stavu (2) Poslovnika, koje propisuje:

Pravilo 34
[Kriterijumi prihvatljivosti]

“(2) Sud može smatrati zahtev neprihvatljivim ako je zahtev očigledno neosnovan kada podnosilac/teljka zahteva nije dovoljno dokazao/la i potkrepio/la svoju tvrdnju”.

35. Na osnovu sudske prakse ESLJP-a, ali i samog Suda, zahtev se može proglasiti neprihvatljivim, kao „očigledno neosnovan“ u celini ili samo u vezi sa određenim navodom koji može sadržati. U tom smislu, tačnije je nazvati ih kao „očigledno neosnovani navodi“. Poslednje navedeni se, na osnovu sudske prakse ESLJP-a, mogu svrstati u četiri različite grupe: (i) navodi koji se kvalifikuju kao navodi „četrto

stepena“; (ii) navodi kategorisani „odsustvom očigledne ili evidentne povrede“; (iii) navodi koji su „nepotkrepljeni ili neobrazloženi“, kada se ispuni jedan od dva sledeća pod-uslova: a) podnosilac/podnositeljka zahteva jednostavno navede jednu ili više odredaba Konvencije ili Ustava, ne objašnjavajući pritom na koji su način one povređene, osim ukoliko je na osnovu činjenica i okolnosti predmeta sasvim očigledna povreda Ustava i EKLJP-a (vidi, slučaj ESLJP-a: [Trofimchuk protiv Ukrajine](#), br. 4241/03, odluka od 31. maja 2005. godine; vidi takođe [Baillard protiv Francuske](#), br. 6032/04, odluka od 25. septembra 2008. godine); i b) kada podnosilac/podnositeljka zahteva propusti ili odbije da predoči materijalne dokaze kojima bi potkrepio svoje navode (to naročito važi za odluke sudova ili drugih domaćih vlasti), osim ukoliko postoje izuzetne okolnosti koje su van njegove kontrole i koje ga sprečavaju da to učini (npr. ako zatvorske vlasti odbiju da predoče Sudu dokumente iz spisa predmeta zatvorenika o kome je reč) ili ako Sud sam ne odredi drugačije (vidi, slučaj: [KI166/20](#), podnosilac zahteva: *Ministarstvo rada i socijalne zaštite*, rešenje o neprihvatljivosti od 5. januara 2021. godine, stav 43); i na kraju, (iv) „konfuzni i nejasni“ navodi (vidi, slučajeve ESLJP-a: [Kemmache protiv Francuske](#), br. 17621/91, presuda od 24. novembra 1994. godine, kategorija (i), [Juta Mentzen protiv Litvanije](#), br. 71074/01, odluka od 7. decembra 2004. godine, kategorija (ii) i [Trofimchuk protiv Ukrajine](#), prijava br. 4241/03, kategorija (iii).

36. U smislu ocene prihvatljivosti zahteva, odnosno, ocenjujući da li je zahtev očigledno neosnovan na ustavnim osnovama, Sud će se prvo podsetiti na relevantne navode podnosioca zahteva, pri čijoj oceni će Sud primeniti standarde sudske prakse ESLJP-a, u skladu sa kojima je, prema članu 53. [Tumačenje odredbi ljudskih prava] Ustava, dužan da tumači osnovna prava i slobode zagarantovane Ustavom.
37. Sud prvo podseća da se suština slučaja odnosi na zahtev podnosioca za isplatu 3 (tri) jubilarne plate, koji je uputio poslodavcu, odnosno EKK-u, kao rezultat navršenih 30 (trideset) godina radnog staža, koje je tražio na osnovu Opšteg kolektivnog ugovora i internih akata EKK-a, odnosno odluke [br. 2244] od 10. aprila 2019. godine, odluke [br. 8261] od 23. avgusta 2019. godine i Zakona o radu. Nakon što je EKK odbio zahtev, podnosilac je podneo tužbeni zahtev Osnovnom sudu u Prištini. Poslednje navedeni je usvojio njegov tužbeni zahtev, a odbio njegov drugi deo u pogledu razlike u platama. Nakon žalbe EKK-a, Apelacioni sud je (i) preinačio presudu Osnovnog suda u Prištini, (ii) usvojio žalbu EKK-a, i (iii) odbio u celosti tužbeni zahtev podnosioca.
38. Sud podseća da se podnosilac zahteva, nakon što je primio presudu Apelacionog suda, obratio Sudu sa zahtevom za ocenu ustavnosti osporene presude Apelacionog suda, tvrdeći da mu je povređeno pravo zagarantovano članom 3 u vezi sa članom 24. [Jednakost pred zakonom], članom 31. [Pravo na pravično i nepristrasno suđenje], članom 32. [Pravo na pravno sredstvo] u vezi sa članom 54. [Sudska zaštita prava] Ustava, kao i stavom 1, člana 6. (Pravo na pravično suđenje) i članom 13. (Pravo na delotvorni pravni lek) EKLJP-a.
39. Sud prvo podseća da sudska praksa ESLJP-a utvrđuje da žalbu karakterišu činjenice uključene u nju, a ne samo pravni osnov i argumenti na koje se stranke izričito pozivaju (vidi, slučaj ESLJP-a: [Talpis protiv Italije](#), br. 41237/14, presuda od 18. septembra 2017. godine, stav 77, i tu citirane reference).
40. Pozivajući se na spise predmeta, Sud je primetio da se suština navoda podnosioca zahteva odnosi na povredu prava na pravično suđenje, zagarantovanog članom 31. Ustava, koje podnosilac zahteva povezuje sa (i) pogrešno utvrđenim činjenicama i pogrešnom primenom materijalnog prava, kao i (ii) nedoslednom sudskom praksom Apelacionog suda da jedinstveno odlučuje o pitanjima sa istom činjeničnom i pravnom prirodom.

41. Stoga, Sud će ove navode razmotriti i analizirati u skladu sa načelima utvrđenim sudskom praksom ESLJP-a, na osnovu kojih su Ustavni sud i redovni sudovi u skladu sa članom 53. [Tumačenje odredbi ljudskih prava] Ustava dužni sledeće: “*Osnovna prava i slobode zagarantovana ovim Ustavom se tumače u saglasnosti sa sudskom odlukom Evropskog suda za ljudska prava*”.

(i) Što se tiče navoda o pogrešnom tumačenju i primeni zakona

a) Opšta načela

42. Sud u principu naglašava da navodi podnosioca zahteva u suštini pokreću činjenična i pravna pitanja, te se kao takvi, na osnovu sudske prakse ESLJP-a i Suda, isti mogu kvalifikovati kao navodi prirode četvrtog stepena.
43. Sud je, na osnovu sudske prakse ESLJP-a i svoje sopstvene, više puta naglašavao razliku između „ustavnosti“ i „zakonitosti“ i potvrdio da nije njegova dužnost da se bavi greškama u činjenicama ili pogrešnom tumačenju i primeni zakona, za koje se tvrdi da ih je učinio redovni sud, osim i u meri u kojoj su takvim greškama mogla biti povređena prava i slobode zaštićene Ustavom i EKLJP-om (vidi, između ostalog, slučajeve Suda: [KI96/21](#), podnosilac zahteva: *Xhelal Zherka*, rešenje od 23. septembra 2021. godine, stav 49; [KI145/20](#), podnosilac zahteva: *Hafize Gashi*, rešenje od 22. aprila 2021. godine, stav 33; [KI179/18](#), podnositeljka zahteva: *Belgjyzar Latifi*, rešenje o neprihvatljivosti od 23. jula 2020. godine, stav 68; [KI49/19](#), podnosilac zahteva: *Limak Kosovo International Airport J. S. C.*, “*Adem Jashari*”, rešenje od 31. oktobra 2019. godine, stav 47; [KI56/17](#), podnositeljka zahteva: *Lumturije Murtezaj*, rešenje o neprihvatljivosti od 18. decembra 2017. godine, stav 35; i [KI154/17](#) i [KI05/18](#), podnosilac zahteva: *Basri Deva, Afërdita Deva i Društvo sa ograničenom odgovornošću „BARBAS*”, rešenje od 12. avgusta 2019. godine, stav 60).
44. Sud je takođe dosledno ukazivao da nije uloga ovog Suda da preispituje zaključke redovnih sudova u vezi sa činjeničnim stanjem i primenom materijalnog prava i da on ne može da ocenjuje same činjenice na osnovu kojih je jedan redovni sud doneo jednu, umesto neke druge odluke. U suprotnom, Sud bi postupao kao sud „*četvrtog stepena*“, što bi dovelo do prekoračenja ograničenja koja su postavljena u njegovoj nadležnosti (vidi, u ovom kontekstu, slučaj ESLJP-a: [García Ruiz protiv Španije](#), presuda od 21. januara 1999. godine, stav 28, i tu korišćene reference; i vidi takođe slučajeve Suda: [KI145/20](#), gore citiran, stav 34; [KI49/19](#), gore citiran, stav 48; i [KI154/17](#) i [KI05/18](#), gore citiran, stav 61).
45. Sud, međutim, podseća da sudska praksa ESLJP-a i Ustavnog suda takođe utvrđuju i okolnosti pod kojima treba napraviti izuzetke od ovog stava. Kao što je gore naglašeno, dok je domaćim organima primarna dužnost da reše probleme oko tumačenja primenjivog zakona, uloga Suda je da se uveri ili proveri da efekti ovog tumačenja budu kompatibilni sa Ustavom i EKLJP-om (vidi, slučaj ESLJP-a: [Miragall Escolano i drugi protiv Španije](#), presuda od 25. januara 2000. godine, stavovi 33-39; i vidi, takođe slučaj Suda: [KI154/17](#) i [KI05/18](#), gore citiran, stav 63). U principu, takav izuzetak je povezan sa slučajevima za koje se ispostavilo da su očigledno proizvoljni, uključujući one u kojima je sud „*primenio zakon na očigledno pogrešan način*“ u konkretnom slučaju i koji je mogao rezultirati „*proizvoljnim*“ ili „*očigledno nerazumnim*“ zaključcima za relevantnog podnosioca zahteva.

b) Primena gore navedenih načela u okolnostima konkretnog slučaja

46. Vraćajući se na suštinsku tvrdnju podnosioca zahteva, Sud podseća da podnosilac zahteva tvrdi da mu je povređeno pravo na pravično i nepristrasno suđenje, zbog pogrešnog utvrđivanja činjenica i pogrešne primene materijalnog prava, te je kao rezultat toga bio sprečen da mu Apelacioni sud razmatra meritum tužbenog zahteva.
47. U smislu tih tvrdnji, Sud se poziva na relevantne delove presude Apelacionog suda. Sud prvo primećuje da je Apelacioni sud osporenom presudom preinačio presudu prvostepenog suda, sa sledećim obrazloženjem: “... na osnovu pravilno utvrđenog činjeničnog stanja, potpuno je pogrešno primenjeno materijalno pravo u slučaju obaveze tužene kao u izreci osporene presude, stoga je veće ovog suda utvrdilo da osporena presuda treba da se preinači tako da se ista opravdava pravilnom primenom materijalnog prava na osnovu činjeničnog stanja i dokaza koji čine činjenični osnov slučaja”.
48. Što se tiče primene internih akata od strane EKK-a, Apelacioni sud je obrazložio: “... što se tiče odluke tužene br. 8261 od 23.08.2019. godine o nastavku odredaba OKUK-a za priznavanje jubilarnih isplata za zaposlene koji su navršili jubilarne godine do 31.12.2019. godine, u konkretnom slučaju ista ne važi i ne može da se primeni, jer tužilac ima 39 godina radnog staža, jubilarne godine je isti postigao 2010. godine, pravo na podnošenje zahteva tužioca u ovom slučaju je počelo od datuma stupanja na snagu OKUK-a, tj. 01.01.2015. godine, a konačni rok za podnošenje zahteva je bio 31.12.2017. godine”.
49. Na kraju, Sud primećuje da je Apelacioni sud zaključio: “Tužilac je tužbu podneo 28.06.2018. godine i u ovom slučaju se ne mogu primeniti odredbe Opšteg kolektivnog ugovora u vezi sa priznavanjem prava tužioca za tražene nagrade na ime jubilarnih nagrada, i da u vreme kada je tužilac podneo tužbu, zbog nedostatka pravnog osnova nije postojao ni opšti ni sektorski kolektivni ugovor za isplatu jubilarnih nagrada, stoga je i u ovakvoj situaciji trebalo da se zahtev tužioca u celosti odbije kao neosnovan, jer subjektivno pravo polagano tužbom tužioca nije uživalo pravnu zaštitu, iz razloga što je tužba tužioca podneta van zakonskog roka, pošto je Opšti kolektivni ugovor stupio na snagu 01.01.2015. godine, dok je tužilac tužbu podneo 28.06.2018. godine, čime je prekoračio rok od 3 godine za realizaciju ovog zahteva, koji je predviđen članom 87. Zakona o radu. Dakle, i u takvoj situaciji, zahtev tužioca je morao biti odbijen u celosti, kao neosnovan”.
50. Na osnovu napred izloženog, Sud ocenjuje da je u okolnostima konkretnog slučaja zaključak Apelacionog suda u vezi sa vremenom primene Opšteg kolektivnog ugovora kompatibilan sa Pravnim mišljenjem za jubilarnu nagradu koje je donela Opšta skupština Vrhovnog suda 27. februara 2023. godine, gde se u tački II ističe: „II. Opšti kolektivni sporazum Kosova zaključen 18.03.2014. godine, i potpisan od strane Organizacije poslodavaca (Privredna komora Kosova i Kosovska poslovna alijansa), Organizacije zaposlenih (Unija nezavisnih sindikata Kosova), kao i Vlada Republike Kosova, (Ministarstvo rada i socijalnog staranja), (u daljem tekstu: Opšti kolektivni sporazum Kosova) primenjuje se u vremenskom periodu od 01.01.2015 do 31.12.2017. g.“. U Pravnom mišljenju Vrhovnog suda od 27. februara 2023. godine se takođe ističe: „Zaposleni na osnovu Opšteg kolektivnog sporazuma Kosova, ima pravo na jubilarnu nagradu kako je definisano u članu 52 ovog sporazuma, ako su ispunjeni ovi uslovi i to: a) da se jubilarna godina rada od 10, 20 i 30 godina navršava u vreme kada se primenjuje ovaj sporazum kao u tački II ovog pravnog mišljenja, i b) radni staž od 10, 20 i 30 godina treba biti neprekidan kod poslednjeg poslodavca”.
51. Dakle, na osnovu presude Apelacionog suda i Pravnog mišljenja Vrhovnog suda, Sud primećuje da je dodela jubilarne nagrade, kao odlučujućeg elementa za sticanje ovog prava, zasnovana na činjenici da je godina jubileja (od dana zaposlenja radnika), od

- 10, 20 i 30 godina navršena u periodu 1. januara 2015. godine – 31. decembra 2017. godine, kada je bio na snazi Opšti kolektivni ugovor. U okolnostima konkretnog slučaja, jubilej od 30 (trideset) godina, prema spisima predmeta, podnosilac zahteva je navršio 2010. godine, kada nije bio na snazi ni kolektivni ni sektorski ugovor. Sud takođe podseća da je EKK, pored Opšteg kolektivnog ugovora, doneo interne akte, kojima je nastavljena primena Opšteg kolektivnog ugovora za još dve godine, odnosno od 1. januara 2018. godine do 31. decembra 2019. godine. U vezi sa ovim internim aktima, Sud podseća da u Pravnom mišljenju Vrhovnog suda ništa ne stoji.
52. Stoga, Sud se dalje poziva na odluku [br. 8261] od 24. avgusta 2019. godine EKK-a, koja, između ostalog, propisuje sledeće: *“I. Nastavlja se priznavanje obaveze isplate jubilarnih plata za sve zaposlene koji su ispunili uslov do 31.12.2019. godine, odnosno koji su navršili 10, 20 ili 30 godina radnog staža, od 01.01.2015. godine pa nadalje. [...] III. Zaposleni koji su navršili 40 godina radnog staža uživaju isto pravo kao i radnici koji su navršili 30 godina radnog staža”*.
53. U vezi sa ovim delom, Sud primećuje da je Apelacioni sud u svojim zaključcima obrazložio da je u vreme kada su interni akti EKK-a bili na snazi, podnosilac zahteva imao samo 39 (trideset devet) godina radnog staža u EKK-u. Dok s druge strane, podnosilac zahteva tvrdi da je Apelacioni sud pogrešno utvrdio ovu činjenicu, ističući da je on navršio 40 (četrdeset) godina radnog staža, pre njegovog penzionisanja, u periodu obuhvaćenom internim aktima EKK-a i da je kao rezultat toga ispunio kriterijume za nagradu od 3 (tri) jubilarne plate.
54. Imajući u vidu gore navedeno, Sud ponavlja svoj stav da ne može postati činjenični sud i reći redovnim sudovima koji bi bio najprikladniji način primene materijalnog prava, jer takva nadležnost, po pravilu, pripada sudovima redovne nadležnosti da to učine. Sud ističe da može intervenirati samo kada je obrazloženje odluka redovnih sudova krajnje proizvoljno i neopravdano, dok se u konkretnim okolnostima ne bavimo očigledno proizvoljnim ili neopravdanim odlukama.
55. Pored toga, Sud, u vezi sa navodom podnosioca zahteva o pogrešnoj primeni Zakona o radu i Opšteg ugovora, ističe da podnosilac zahteva, pored navoda o povredi člana 31. Ustava u vezi sa stavom 1, člana 6. EKLJP-a, ne potkrepljuje dovoljno niti argumentuje pred Sudom kako je ovo tumačenje primenjivog zakona od strane Apelacionog suda moglo da bude *“očigledno pogrešno”*, što je rezultiralo *“proizvoljnim”* ili *“očigledno neobrazloženim”* zaključcima za podnosioca zahteva ili kako postupci pred redovnim sudovima, u celosti, možda nisu bili pravični ili čak proizvoljni. Pored toga, Sud ocenjuje da je Apelacioni sud uzeo u obzir sve argumente i protivargumente strana i da je iste obrazložio u svojoj odluci (vidi, u tom smislu, slučajeve Suda: [KI64/20](#), podnosilac zahteva: *Asllan Meka*, rešenje o neprihvatljivosti od 3. avgusta 2020. godine, stav 41; i [KI37/21](#) podnosilac zahteva: *Isa Tusha, Naser Tusha i Miradije Tusha*, rešenje o neprihvatljivosti od 8. septembra 2021. godine, stav 67).
56. Stoga, Sud utvrđuje iz gore navedenih razrada da je podnosilac zahteva jednostavno nezadovoljan ishodom postupka pred redovnim sudovima, međutim, njegovo nezadovoljstvo samo po sebi ne može da podstakne argumentovanu tvrdnju o povredi osnovnih prava i sloboda zagaranovanih Ustavom (vidi, slučaj ESLJP-a: [Mezotur-Tiszazugi Tarsulat protiv Mađarske, zahtev br. 5503/02](#), presuda od 26. jula 2005. godine, stav 21).
57. Navodeći ovo, Sud zaključuje da podnosilac zahteva nije dovoljno dokazao i potkrepio svoju tvrdnju da su redovni sudovi, u ovom slučaju Apelacioni sud, pogrešno primenili zakon, pa se shodno tome i njegove tvrdnje o pogrešnom tumačenju i primeni važećeg

zakona, kvalifikuju kao tvrdnje koje spadaju u kategoriju „četrtoog stepena” i kao takve odražavaju tvrdnje na nivou „zakonitosti” i nisu argumentovane na nivou „ustavnosti”. Shodno tome, iste su očigledno neosnovane na ustavnim osnovama, kao što je definisano stavom (2) pravila 34 Poslovnika.

(ii) Što se tiče nedosledne sudske prakse za ista činjenična i pravna pitanja

58. Što se tiče ove konkretne tvrdnje, Sud će razraditi: (i) načela i kriterijume ustanovljene sudskom praksom ESLJP-a i Suda u vezi sa nedostatkom doslednosti sudskih odluka; i (ii) primeniće ista u okolnostima konkretnog slučaja.

a) Opšta načela

59. S tim u vezi, Sud prvo naglašava da je načela i kriterijume koje je utvrdio ESLJP, ovaj Sud, tokom razmatranja tvrdnji podnosilaca zahteva o povredi načela pravne sigurnosti, kao rezultat kontradiktornih odluka, primenio i u svojoj sudskoj praksi (vidi, slučajeve Suda: KI87/18, podnosilac zahteva: “[IF Skadeforsikring](#)”, presuda od 27. februara 2019. godine, i KI35/18, podnosilac zahteva: [Bayerische Versicherungsverband](#), presuda od 6. januara 2019. godine), gde je Sud, između ostalog, utvrdio povredu člana 31. Ustava u vezi sa članom 6. EKLJP-a zbog povrede načela pravne sigurnosti, kao rezultat razmimoilaženja u sudskoj praksi ESLJP-a).
60. U smislu razvoja opštih načela u pogledu nedostatka konzistentnosti utvrđene sudskom praksom, Sud se prvo poziva na sudsku praksu ESLJP-a, koja je više puta naglašavala da je jedna od bitnih komponenti vladavine prava pravna sigurnost, što, između ostalog, garantuje izvesnu sigurnost u pravnim situacijama i doprinosi poverenju javnosti u sudove (vidi, slučaj ESLJP-a: *Brumărescu protiv Rumunije* [VV], zahtev [br. 28342/95](#), stav 61; slučaj: *Štefănică i drugi protiv Rumunije*, zahtev [br. 38155/02](#), presuda od 2. novembra 2010. godine, stav 38, i slučaj: *Nejdet Şahin i Perihan Şahin protiv Turske*, zahtev [br. 13279/05](#), presuda od 20. oktobra 2011. godine, stav 56).
61. Prema ESLJP-u: „prisustvo suprotstavljenih sudskih odluka, s druge strane, može stvoriti situacije pravne nesigurnosti, što bi umanjilo poverenje javnosti u pravosudni sistem“ (vidi, slučaj: *Padurararu protiv Rumunije*, zahtev [br. 63252/00](#), stav 98; *Vinčić i drugi protiv Srbije*, zahtevi [br. 44698/06](#), stav 56, presuda od 1. decembra 2009. godine; i slučaj: *Štefănică i drugi protiv Rumunije*, gore citiran, stav 38). ESLJP je, međutim, precizirao da ne postoji stečeno pravo na doslednost sudske prakse (vidi, slučaj: *Unéđic protiv Francuske*, zahtev [br. 20153/04](#), stav 74, 18. decembar 2008. godine, vidi gore citirani slučaj: *Nejdet Şahin i Perihan Şahin protiv Turske*, stav 56, vidi takođe gore citirani slučaj Suda: KI35/18, podnosilac zahteva: *Bayerische Versicherungsverband*, stav 65, i slučaj KI42/17, podnosilac zahteva: [Kushtrim Ibraj](#), rešenje o neprihvatljivosti od 25. januara 2018. godine, stav 33).
62. Pored toga, ESLJP je utvrdio tri osnovna kriterijuma, koji su takođe prihvaćeni u sudskoj praksi Suda da bi se utvrdilo da li navodno odstupanje sudskih odluka predstavlja povredu člana 6. EKLJP-a, a koji određuju sledeće: (i) da li postoje „duboke i dugoročne“ razlike u sudskoj praksi; (ii) da li lokalni zakon uspostavlja mehanizme koji mogu da reše takva odstupanja; i (iii) da li su ti mehanizmi primenjeni i sa kakvim efektom (u ovom kontekstu, vidi slučajeve ESLJP-a: *Beian protiv Rumunije* (br. 1), zahtev: [br. 30658/05](#), presuda od 6. decembra 2007. godine, stavovi 37-39; *Grkokatolička župa Lupeni i drugi protiv Rumunije*, zahtev [br. 76943/11](#), presuda od 29. novembra 2016. godine, stavovi 116 - 135; *Iordan Iordanov i drugi protiv Bugarske*, zahtev [br. 23530/02](#), presuda od 2. jula 2009. godine, stavovi

49-50; *Nejdet Şahin i Perihan Şahin protiv Turske*, gore citiran, stav 53; i vidi slučaj Suda: KI29/17, podnosilac zahteva: [Adem Zhegrova](#), rešenje o neprihvatljivosti od 5. septembra 2017. godine, stav 51 i vidi takođe gore navedene slučajeve Suda KI42/17, podnosilac zahteva: *Kushtrim Ibraj*, stav 39, KI87/17 podnosilac zahteva: “*IF Skadiforsikring*”, stav 67, gore citiran, KI35/18 podnosilac zahteva: “*Bayerische Versicherungsverband*”, gore citiran, stav 70, KI107/19, podnosilac zahteva: [Gafurr Bytyqi](#), rešenje o neprihvatljivosti od 11. marta 2020. godine).

63. Sud primećuje da je ESLJP prilikom razvoja koncepta „*dubokih i dugoročnih razlika*“ takođe uzeo u obzir da li je neslaganje izolovano ili utiče na veliki broj ljudi (vidi, između ostalog, slučaj ESLJP-a: *Grkokatolička župa Lupeni i drugi protiv Rumunije*, gore citiran, stav 135).
64. Sud, s tim u vezi, takođe naglašava da ESLJP nije utvrdio povredu člana 6. EKLJP-a u slučajevima različite sudske prakse čak i ako je to uticalo na veliki broj ljudi u vezi sa istim pitanjem tokom određenog kratkog perioda pre nego što su relevantne protivrečnosti razrešene od strane viših sudova, što je omogućilo državnim mehanizmima da obezbede odgovarajuću doslednost (vidi, između ostalog, slučaj ESLJP-a: *Albu i drugi protiv Rumunije*, presuda od 10. maja 2012. godine, stavovi 42 - 43).
65. Ovo poslednje se odnosi na drugi i treći kriterijum, odnosno postojanje mehanizma koji može da reši nedoslednosti u sudskoj praksi i da li je ovaj mehanizam korišćen i sa kojim efektom. S tim u vezi, ESLJP je prvo utvrdio da nepostojanje takvog mehanizma predstavlja povredu prava na redovan sudski postupak zagarantovanog članom 6. EKLJP-a (vidi, u ovom kontekstu, *Tudor Tudor protiv Rumunije*, zahtev [br. 21911/03](#), presuda od 4. marta 2009. godine, stavovi 30-32; i *Ştefăniţă i drugi protiv Rumunije*, presuda od 2. februara 2010. godine, stavovi 37-38; i *Nejdet Şahin i Perihan Şahin protiv Turske*, gore citiran, stav 54).

b) Primena gore navedenih načela na okolnosti konkretnog slučaja

66. Sud će dalje primeniti gore razrađena načela u okolnostima konkretnog slučaja, primenjujući kriterijume na osnovu kojih Sud i ESLJP-a razmatraju pitanja odstupanja u odnosu na sudsku praksu, počev od ocene o tome da li su u okolnostima konkretnog slučaja (i) navodna odstupanja u sudskoj praksi „*duboka i dugoročna*“; i ako je to slučaj, (ii) postojanje mehanizama koji mogu da razreše dotičnu divergenciju; i (iii) ocenu da li su ovi mehanizmi primenjeni i sa kakvim efektom u okolnostima konkretnog slučaja.
67. Sud prvo takođe treba da ponovi da, na osnovu sudske prakse ESLJP-a i Suda, nije njegova funkcija da upoređuje različite odluke redovnih sudova, čak i ako su donete u naizgled sličnim postupcima, jer se njihova nezavisnost mora poštovati (vidi, slučaj ESLJP-a: *Adamsons protiv Letonije*, gore citiran, stav 118, vidi takođe slučajeve Suda: KI87/18: podnosilac zahteva: *IF Skadeforsikring* i KI35/18, podnosilac zahteva: *Bayerische Versicherungsverband*, gore citiran).
68. Štaviše, podnosilac zahteva povodom tvrdnji o ustavnoj povredi osnovnih prava i sloboda kao rezultat nedosledne sudske prakse, mora da iznese ubedljive argumente Sudu i svoju tvrdnju potkrepi materijalnim dokazima kako bi se Sud dalje upustio u analizu navedenih kriterijuma. S tim u vezi, Sud podseća da je podnosilac zahteva, pored svojih tvrdnji, zapravo samo pomenuo neke sudske odluke, ali ih nije priložio zahtevu. Reč je o sledećim odlukama: CML. br. 7/2020 od 15. aprila 2021. godine; odluka Rev. br. 90/2020 od 4. maja 2020. godine; odluka Ac. br. 4367/19 od 17. jula

2020. godine; i odluka Ac. br. 2016/2020 od 24. juna 2020. godine, dodajući da postoji na stotine odluka sa istim činjeničnim i pravnim okolnostima.

69. Stoga, u smislu okolnosti konkretnog slučaja, Sud ocenjuje da nije moguće utvrditi postojanje „*dubokih i kontinuiranih razlika*“ u sudskoj praksi Apelacionog suda koje krše načelo pravne sigurnosti, pozivajući se na sudske odluke koje nisu deo predmeta, za koje Sud nije u mogućnosti da se upusti u uporednu analizu, kako bi potvrdio tvrdnju podnosioca zahteva. Pored toga, pitanje sticanja prava na jubilarne plate na osnovu kolektivnog i sektorskog ugovora je razjašnjeno kroz gore citirano Pravno mišljenje Vrhovnog suda.
70. Na osnovu napred navedenog, Sud je u prethodnom tekstu naglasio da se zahtev može proglasiti očigledno neosnovanim i u slučajevima: *b) kada podnosilac zahteva ne iznese ili odbije da iznese materijalne dokaze kojima će potkrepiti svoje tvrdnje.*

Što se tiče drugih navoda

71. Ocenjujući ostale tvrdnje, Sud primećuje da podnosilac zahteva, pored tvrdnji o povredi prava na pravično suđenje, takođe tvrdi povredu člana 3 u vezi sa članom 24, 32 u vezi sa članovima 54 i 102. Ustava, kao i člana 13. EKLJP-a. Međutim, obrazloženje povrede ovih članova je zapravo argumentovano u okviru redovnog sudskog procesa i nedoslednosti sudske prakse Apelacionog suda za koje je Sud kao što je gore navedeno utvrdio da je zahtev koji se odnosi na ove tvrdnje proglašen očigledno neosnovan na ustavnim osnovama. Sud ponavlja da samo pominjanje članova Ustava i EKLJP-a ili njihova povezanost sa nekim drugim članom Ustava ne znači automatski povredu drugih članova Ustava i EKLJP-a, ako se dalje ne argumentuje i razrađuje kako je i zašto došlo do njihove povrede.
72. Sud je u više navrata naglašavao da samo pozivanje i pominjanje članova Ustava i EKLJP-a nije dovoljno da se izgradi utemeljena tvrdnja o povredi Ustava. Kada se navodi povreda prava zagarantovanih Ustavom i EKLJP-om, podnosioci zahteva moraju dati obrazložene tvrdnje i ubedljive argumente (vidi, u ovom kontekstu, slučajeve Suda: [KI175/20](#), podnosilac zahteva: *Kosovska agencija za privatizaciju*, rešenje o neprihvatljivosti od 22. aprila 2021. godine, stav 81; [KI166/20](#) podnosilac zahteva: *Ministarstvo rada i socijalne zaštite*, rešenje o neprihvatljivosti od 17. decembra 2020. godine, stav 52; [KIO4/21](#), podnositeljka zahteva: *Nexhmije Makolli*, rešenje o neprihvatljivosti od 11. maja 2021. godine, stavovi 38-39).
73. Stoga, na osnovu gore navedenog, Sud utvrđuje da navodi podnosioca zahteva o povredi gore navedenih članova spadaju u treću kategoriju (iii), pod-kategorije (a), „*nepotkrepljenih ili neobrazloženih*“ navoda, te se kao takvi na ustavnim osnovama i ovi navodi moraju proglasiti očigledno neosnovani.

Zaključak

74. Ukratko, Sud, uzimajući u obzir sve gore navedene razrade i nalaze, zaključuje da: (I) navodi o povredi člana 31. Ustava u vezi sa stavom 1 člana 6. EKLJP-a, kao rezultat utvrđivanja činjenica i pogrešne primene materijalnog prava, kvalifikuju kao tvrdnje koje spadaju u kategoriju „*četvrtog stepena*“ i kao takve odražavaju tvrdnje na nivou zakonitosti i nisu argumentovane na nivou ustavnosti; (II) navodi podnosioca zahteva o povredi člana 31. Ustava u vezi sa stavom 1 člana 6. EKLJP-a, u vezi sa nedoslednom sudskom praksom, spadaju u treću kategoriju (iii), pod-kategorije b), „*nepotkrepljenih ili neobrazloženih*“ navoda, te se isti na ustavnim osnovama proglašavaju očigledno neosnovani; i (III) navodi o povredi prava zagarantovanih članovima 3, 24, 32 i 54. Ustava i članom 13. EKLJP-a, spadaju u treću kategoriju (iii), pod-kategorije a)

„nepotkrepljenih ili neobrazloženih” navoda, te se i ovi navodi na ustavnim osnovama proglašavaju očigledno neosnovani.

75. Shodno tome, zahtev se u celini, u skladu sa podpravilom (2) pravila 34. Poslovnika, treba proglasiti neprihvatljiv, kao očigledno neosnovan.

IZ TIH RAZLOGA

Ustavni sud, u skladu sa stavovima 1 i 7, člana 113. Ustava, u skladu sa članovima 20, i 47. Zakona i u skladu sa pod-pravilom (2) pravila 34 i slovom (b) pod-pravila (1) pravila 48 Poslovnika, na sednici održanoj dana 29. aprila 2024. godine, jednoglasno:

ODLUČUJE

- I. DA PROGLASI zahtev neprihvatljivim;
- II. DA DOSTAVI ovo rešenje stranama;
- III. DA OBJAVI ovo rešenje u Službenom listu, u skladu sa stavom 4, člana 20. Zakona;
- IV. Ovo rešenje stupa na snagu na dan objavljivanja u Službenom listu Republike Kosovo u skladu sa stavom 5, člana 20. Zakona.

Sudija izvestilac

Remzije Istrefi-Peci

Predsednica Ustavnog suda

Gresa Caka-Nimani